

مبارزه طبقاتی

نشریه سیاسی خبری تشکیلات کارگران انترناسیونالیست - ضمیمه شماره ۷ سال دوم، آذر ۱۳۸۱

P A, BOX 163, 433 33 PARTILLE, SWEDEN www.i-w-o.org

پس از یکسال

بحثی پیرامون علل توقف یکساله انتشار

نشریات «تشکیلات کارگران انترناسیونالیست»

حرکت تاکنونی جریان کمونیستی و واکنش گرایش‌ها در قبال آن

هفتمین شماره مبارزه طبقاتی، یکسال پس از توقف انتشار نشریات ما، هم‌اکنون در دست شما است. همزمان با انتشار این شماره نشریه، صفحه تشکیلات کارگران انترناسیونالیست در شبکه اینترنت نیز فعال می‌شود. این اولین بار نیست که انتشارات ما برای یک دوره یکساله متوقف می‌گردد. وقوع چنین تاخیری نه فقط برای محافل و رفقای مرتبط با ما، بلکه برای اغلب کسانی که ادبیات جریان ما را دنبال کرده‌اند، امری مانوس و آشنا است.

در تابستان ۱۳۷۷ نشریه «پیک انترناسیونالیستی» شماره ۳ و ۴ پس از یک سال تاخیر منتشر گشت. در مقدمه آن شماره نشریه ضمن توضیح علل وقفه در انتشار نشریه، وقوع مجدد آن در آینده را نیز محتمل دانستیم. پس نیازی به تکرار گفته‌های سابق در این باره نیست.

اما اشاره به یک نکته ضروری است. اینکه تن دادن به کاستی مزبور بخاطر اولویت‌های سیاسی در این مرحله از فعالیت جریان کمونیستی، و بر اساس تصمیم جمعی صورت می‌گیرد. توقف انتشارات ما در سال ۱۳۷۶ و در سال

۲۰۰۱ به معنای حتی لحظه‌ای توقف در فعالیت‌های خستگی ناپذیر فعالین این حرکت نبوده است. اگر در سال ۱۳۷۶ مباحثات درونی و پروسه بحث با برخی محافل بمنظور فراهم شدن زمینه سازمانیابی تشکیلاتی فعالین پیک انترناسیونالیستی فاکتور تعیین‌کننده‌ای در توقف انتشارات ما بود، در سال گذشته لزوم انجام وظایفی بمراتب مهمتر موجب چنین رخدادی گشت.

الویت‌ها در فعالیت کمونیستی

همانگونه که در بیانیه اعلام موجودیت تشکیلات کارگران انترناسیونالیست آمده «هدف این مرحله از حرکت را میتوان در سه نکته خلاصه کرد: تلاش برای سازمانیابی محافل کارگری کمونیستی، توضیح تئوریک مواضع تشکیلات کارگران انترناسیونالیست، نقد بنیادهای فکری چپ ایران و پلمیک با گروه‌های انترناسیونالیست در راه تشکیل حزب جهانی طبقه کارگر.»

اندک تأملی در نکاتی که بمثابة اهداف مرحله‌ای بیان گردیده روشنگر ابعاد و سنگینی وظایفی است که ما در پیش روی خود قرار داده‌ایم. توضیح مبانی نظری مواضع تشکیلات کارگران انترناسیونالیست در جایی که سنت کمونیستی بیگانه است، منوط به معرفی جایگاه تاریخی این سنت، مواضع و نظرات نیروهای مدافع آن، نقاط ضعف و قوت آنها، و بالاخره تشریح دیدگاه‌هایی است که تشکیلات کارگران انترناسیونالیست را از دیگر نیروهای موجود در این طیف متمایز میگرداند.

در این عرصه گام‌هایی برداشته شده اما در قیاس با آنچه پیش روست، هنوز در آغاز راه هستیم. نیروهای موجود در سنت چپ کمونیست از تنوع چشم‌گیری برخوردار هستند. از برخی گرایشات فکری بصورت مکتب ایزوله پژوهشی گرفته تا گروه‌های موجود در سنت چپ آلمان و هلند (از گروه‌های کمونیسم شورایی تا جریان کمونیست بین‌الملل) و گروه‌های موجود در سنت چپ ایتالیا (از گروه‌های بوردیگست تا بوروی انترناسیونال و گرایشات فکری نزدیک به چپ کمونیست مانند مارکسیسم آتونوم)، هر یک جوانبی از سنت چپ کمونیستی را تکامل داده یا نمایندگی میکنند. نه فقط مطالعه و شناخت همه جانبه، بلکه نقد و جمع‌بندی تاریخی از نقش و جایگاه این نیروها، یکی از ملزومات پیشبرد یک پلمیک جدی حول مسئله تشکیل حزب جهانی کارگران است. آیا پای نهادن در این راه توسط گروه معدودی از کارگران کمونیست، بلندپروازی بسوی ناممکن‌ها نیست؟

نقبی در بن بست

ما بر این حقیقت واقف هستیم که انجام چنین رسالت تاریخی تنها و تنها از عهده یک سازمان رزمنده انترناسیونالیستی که قادر به ایجاد شعبه‌های ملی و دخالتگری مؤثر در جنبش کارگری جهانی باشد برمی‌آید. ما بر این حقیقت واقف هستیم که حتی تصور نزدیک شدن جمعی از کارگران گریخته از جهنم جمهوری اسلامی به حوزه وظایفی چنین عظیم، برای خوانندگان این سطور دشوار است. اما حقیقت این است نشریه پیک انترناسیونالیستی بر اساس نزدیک شدن و آزمون رویارویی با چنین رسالتی منتشر گشت. اکنون ۵ سال است که از اولین تقسیم کار فعالین ما برای ایجاد تیم‌های پژوهشی و تحقیقی میگذرد. تعدادی از رفقای ما بر اثر سنگینی طاقت‌فرسای وظایف تعیین شده در میانه این راه دشوار و صعب‌العبور ماندند. بخش دیگری نیز توانسته‌اند وظایف تعیین شده را به درجه‌ای به انجام رسانند. کلیه رفقای فعال در این حرکت اما مصمم‌تر از همیشه برای انجام وظایف خطیر خود میکوشند.

این البته مهم است که ما در پیشبرد وظایف یاد شده تا چه میزان موفق شویم. اما مهمتر از آن اینست که این حرکت، آنگونه که هست، بعنوان گامی برای شکل‌گیری یک جریان تاریخی توسط فعالین جنبش کارگری ایران و به مثابه دستاورد قیام و جنبش شورایی شکست خورده کارگری سال ۱۳۵۷ سیر تکاملی خود را طی کند. مهم این

است که محافل و گروه‌های پراکنده جنبش کارگری و کمونیستی دریابند که در سیاه‌ترین روزهای تاریخ طبقه ما، طیف معینی از پیشروان جنبش کارگری، عزم بازپس‌گیری مواضع طبقاتی از دست‌رفته را کرده، شهادت گام نهادن در این راه پر سنگلاخ و ناهموار را از خویش نشان داده و در این راستا چندان انگشت‌های خونین خود را بر دیوار کوبیدند، تا این دیوار از میانه فرو ریخت. مهم اینست که طبقه ما و نیروهای آن بدانند که تشکیلات کارگران انترناسیونالیستی شکافی است بر این دیوار، نقبی است در یک بن‌بست تاریخی. حتی اگر همین پیام نیز از این حرکت آهسته اما پیوسته ما بجای بماند، حتی اگر فقط جهت حرکت نشان داده شود، یک گام مهم و تاریخی برداشته شده است.

گام‌های عملی

فشرده‌ای از نتایج نظری تحقیقات رفقای ما که معطوف به بررسی و آنالیز تئوری‌های سیاسی چپ اروپا، نقد و بررسی تکامل نظری چپ کمونیست، و بالاخره مباحثی در حوزه ساختار اقتصادی و بحران است بتدریج بصورت مقالات فشرده‌ای منتشر خواهد شد. این امر اما بر اساس الزامات و ضرورت‌های سیاسی صورت خواهد گرفت. در غیر اینصورت خطر درغلطیدن به سنت ضدانقلابی آکادمیسم، موجودیت سیاسی این حرکت را به مخاطره خواهد انداخت. امری که از ابتدای کار موجب نگرانی برخی از رفقای ما و حتی گرایش‌های دیگر بود. پرورش و سازمانیابی قشری از نظریه‌پردازان کمونیست از درون جنبش کارگری که بتوانند حضور یک تشکیلات کمونیستی در عرصه ملی و بین‌المللی را میسر گردانند، یک نیاز مبرم جنبش طبقه ما است. سبک کار ما در این راستا مباحثه حول نتایج مطالعات و تلاش برای دستیابی به استنتاج‌های سیاسی تحلیلی از آنها در عرصه‌های مختلف است. مضمون نشریه شماره ۳ مبارزه طبقاتی که تحلیلی از چگونگی شکل‌گیری «اتحادیه اروپا» و تغییر ساختار سیاسی سرمایه‌داری مؤخر بود، نمونه‌ای از کاربرد سیاسی دستاوردهای تحقیقی رفقای ما است. موضعی که بر بحث تحلیلی و اثباتی موجه از روند تاریخی شکل‌گیری اتحادیه اروپا استوار است، رابطه آن با مهم‌ترین مسائل اقتصادی و سیاسی روز را مد نظر قرار داده و با اشاره به جهت‌گیری خط‌آمیز چند جریان کمونیستی اروپا در قبال شکل‌گیری اتحادیه اروپا، به مهمترین واقعه روز حول این پدیده، یعنی جنبش آنتی‌گلوبالیسم و جایگاه نیروهای سیاسی مطرح در این واقعه برمیگردد. بزبان دیگر ما صورت مسئله را فورموله کرده‌ایم. پیش نهادن صورت مسئله، طرح پروبلما تیک بر اساس درک معینی از آن جهت آغاز بحث، یک شرط مهم پیشروی نظری جنبش سیاسی پرولتری است.

(این توضیح شاید برای برخی از فعالین سیاسی چپ ایران که با اتکا به فرهنگ شفاهی و نجوهای درگوشی دکان سیاسی خود را میچرخانند نیز مفید باشد. فعالینی که در سخنرانی و معرکه‌های ملال‌آور تحت عنوان سمینار سیاسی، در واکنش به حرکت ما یادآوری میکنند که: «بوردیگیست‌ها همیشه از این حرف‌ها زده و میزنند». برای شنوندگان چنین سخنرانانی نیز اطلاع از این نکته که تشکیلات کارگران انترناسیونالیست بوردیگیست نیست و حرف‌های این تشکل نیز بصورت پروبلما تیک مشخصی در پیشروی بوردیگیست‌ها گذاشته شده خالی از فایده نخواهد بود.)

وجه دیگر پیشرفت چنین موضعی حضور فعال سازمان سیاسی کارگری در عرصه سیاسی است. سازماندهی محافل کارگری کمونیستی نیز در این قالب جای میگیرد. کوشش ما برای تحقق این مهم نیز برغم واژدگی سیاسی و فضای تسلیم‌طلبانه حاکم بر جامعه، تداوم داشته است.

در سال گذشته، نه فقط رو به ایران، بلکه در اروپا نیز مباحثی با محافلی از هواداران گرایش‌های کمونیسم شورایی و مارکسیسم آتونوم داشته‌ایم که در صورت دایر شدن بخش‌های غیرفارسی صفحه اینترنت، گوشه‌هایی از این مباحث منتشر خواهد گشت. در این راستا کماکان موانع چندی وجود دارد. ضعف کمی کادرهای کارگری، عدم ترجمه مواضع و مباحث ما بزبان‌های زنده دیگر، نبود امکانات فنی و مادی جهت برگزاری کنفرانس‌هایی که بتواند به نزدیکی گروه‌ها و محافل کمونیستی یاری رساند و... از جمله این موانع هستند.

نکته تاسف‌آور این است که اعلام موجودیت و حرکت تاکتونی تشکیلات کارگران انترناسیونالیست مورد حمایت و پشتیبانی هر چند ضعیف دیگر نیروهای کمونیستی اروپا نیز نبوده است. نیروهایی که ما بصورت یکجانبه و داوطلبانه به ترجمه متون و معرفی ادبیات‌شان مبادرت کرده و خواهیم کرد. با شناختی که ما از نیروهای موجود و اوضاع جامعه‌ای که این نیروها در آن فعالند داریم، چیز دیگری جز آنچه رخ داده مورد انتظار ما نبوده است.

انتخاب

در سال گذشته، مباحثات ما با گروه‌های چپ کمونیست چندان پیشرفتی نداشت. بدلیل الویت‌ها ناچار شدیم تا برخی مباحثات و مکاتبات با گرایش‌های کمونیستی را در نیمه راه متوقف گردانیم. از آن جمله بود مطالب و مبحث ارسالی رفقای حزب کمونیست بین‌الملل در بررسی انتقادی مواضع ما در دفاع از مبانی نظری آماديو بورديگا، مبحث ارسالی از طرف تعدادی از رفقای فعال در جنبش آنتی‌فاشیستی در دفاع از مارکسیسم اتونوم و مکاتبات ما با برخی از محافل و رفقای کارگر حول مواضع تکا. توقف این جوانب از فعالیت ما ضایعه‌ای در رشد حرکت کمونیستی بود که ما بناگزیر بدان تن دادیم.

برخی از نیروهای موجود در این طیف همچون جریان کمونیست بین‌الملل از حضور تشکیلات کارگران انترناسیونالیست، از عروج یک گروه سیاسی کارگری به صحنه نبرد انترناسیونالیستی چندان خوشنود نگشتند. موضع انتقادی ما به تاریخ تاکتونی جنبش مارکسیستی و از جمله سنتی که این جریان مدافع آن است، سنت آلمانی‌هلندی چپ کمونیستی، به این رفقا بسیار گران آمده است. چنین بنظر میرسد که علت این امر، نه مضمون نظرات ما، بلکه «غیر اروپایی» بودن ما است. عدم دسترسی این رفقا به ادبیات ما از سویی و انحرافات نظری اینان از سوی دیگر زمینه‌ای شده تا رفقا سنت ناشایست و اقدامات مخرب «حزب کمونیست کارگری» را مبدل به مترسکی برای ترساندن محافل روشنفکری اروپایی بکنند. در پس این کردار سیاسی اما نه یک سوءتفاهم، بلکه تمایلات اروسنتریستی جریان کمونیست بین‌المللی لانه کرده است. تمایلی که نشانگر ژرفای سیطره و پیشروی سوسیال دموکراسی اروپا در میدان جدال ایده‌ها و نظرات طبقات است.

در ادامه نشست‌هایی که ما در سال‌ها قبل با بوروی انترناسیونال داشتیم، بر آن شدیم تا با ارائه طرحی برای پیشبرد مباحثات سلسله مباحثی را حول ساختار و وظایف انترناسیونالیستی و چگونگی تبدیل این حرکت نسبتاً سترون به کانون تمرکز جنبش انترناسیونالیستی آغاز کنیم. انتقاد و طرح پیشنهادی اولیه تشکیلات کارگران انترناسیونالیست با هدف حرکت بسوی تدوین استراتژی و تاکتیک معین برای مبدل نمودن «دفتر بین‌المللی برای تشکیل حزب انقلابی» به کانون تجمع و تمرکز نیروهای کمونیست با اقبال و گشاده‌رویی سیاسی مواجه نگشت. موانع متعددی، از جمله عدم تمایل این رفقا به تحول جدی در حیات چندین ساله بوروی، ما را بر آن داشت تا با دوری جستن از ائتلاف وقت بشیوه جدل بی‌پایان گروه‌های روشنفکری، نیروی خود را صرف کار روی معضلات پایه‌ای و مشترک این رفقا و دیگر گرایش‌های کمونیستی اروپا سازیم.

بر متن چنین اوضاعی بود که فعالین تشکیلات کارگران انترناسیونالیست مجدداً در مقابل دو راهی، یا تداوم کار نظری برای مواجهه با موانع موجود در پراتیک کمونیستی و یا کنار نهادن آن جهت حضور در صحنه سیاسی، قرار گرفتند. بیماری مزمن و ناتوانی چند تن از رفقای ما در پیشبرد وظایف روزمره سیاسی خود نیز حلقه مشکلات طاقت‌فرسا را تنگ‌تر ساخت. بدین سان ما برای دومین بار ناچار شدیم تا انتشارات خود را متوقف کرده و نیروی اصلی‌مان را صرف پیشبرد اهداف استراتژیک سازیم. این اما یک انتخاب بود. انتخابی مبتنی بر سنت کمونیستی. در این میان اما سنت چپ‌ها هم خودی نشان داد.

سنن ناشایست چپ ایران

توقف یکساله انتشارات ما، برغم آنکه قبلا نیز رخ داده، این بار اما واکنش‌هایی نیز بدنبال داشت. همانطور که آغاز و تداوم حرکت ما نیز بدون پیامد سیاسی نبوده است. صرف نظر از نجوهای سیاسی درگوشی رایج در چپ ایران که جزئی از فرهنگ و سنتی تاریخی آن است، واکنش‌هایی نیز بصورت کنایه سیاسی به «چپ ایتالیا و بوردیگیست‌ها» صورت گرفته است.

ایرج آذرین بروال سنت معمول در چپ ایران، مباحث و کشفیات سرپایی و ناگهانی خود در تغییر ساختار سیاسی جنبش‌ها را در سخنرانی خود تحت عنوان «نور ستارگان مرده» ارائه کرده و در همانجا یاد آور شد که گویا سازمان هوادار بوردیگیست‌ها نیز اعلام موجودیت کرده و حرفه‌هایی میزند. و البته ایشان سریعا افزودند که «بوردیگیست‌ها» همیشه از این حرفها زده‌اند و از این چیزها در «خورجین» جنبش کمونیستی زیاد پیدا میشود.

واکنش تروتسکیست‌ها در مقابل حرکت ما در قیاس با کاشفان کهن سوسیال دموکراسی ایرانی بسیار با فرهنگ‌تر بود. آنان زحمت مرور ادبیات ما را بخود داده و سپس یک مقاله در گرامیداشت «رهبر بزرگ پرولتاریای جهان» آمادبو بوردیگا نگاشته و اعلام کردند که گروه پیک انترناسیونالیستی نه بوردیگیست بلکه یک گروه شبه آنارشیست است.

حمید تقوایی در مقاله‌ای در گرامیداشت منصور حکمت کوشش به دفاع از تفکرات و مبانی فکری حزب کمونیست کارگری نمود. وی با مورد «انتقاد» قرار دادن چپ ایتالیا به این دلیل که این جریان هیچ رفرمی را قبول ندارد، در تلاشی نه چندان موفق بدفاع از نظرات حزب کمونیست کارگری پرداخت. تقوایی با بیان مشخصه اساسی کمونیسم کارگری، آنرا ایده اصلی منصور حکمت و نوآوری وی دانسته و یادآور شد که کمونیسم کارگری یک جریان فکری تاریخی و جهانی است. بخش عمده مقاله حمید تقوایی در گرامیداشت منصور حکمت در واقع دفاعیه‌ای بود در قبال نقد ما از مبانی فکری حککا. در شماره‌های آتی نشریه پیک انترناسیونالیستی، ساختار مغشوش دستگاه فکری حزب کمونیست کارگری و منبع اصلی جملات و ایده‌های که تقوایی تصور میکند متعلق به حکمت و حزب اوست مورد بحث قرار خواهد گرفت.

عده دیگری تحت عنوان بنیاد کار با بریدن بخشی از بحث نظری ما در باره همدیفان خود، «اتحادیه مستقل کارگران ایران» به تهدید و باج‌خواهی سیاسی دست زدند. اینان با انتشار اعلامیه کوتاهی در باره فرد پشت پرده «اتحادیه مستقل کارگران» و یا «کانون مستقل کارگری» فعلی بخشی از نقد افشاگرانه ما در باره تحرکات ضدکارگری این محفل را ضمیمه اعلامیه خود کرده و به افراد و عناصر مختلف ایمیل کردند. هویت صادرکنندگان این اعلامیه که تحت عنوان «جمعی از کارگران مهاجر» منتشر شده در ابتدا برای ما ناروشن بود. اما سپس آشکار گشت که این اقدام ناشایست و زننده توسط تعدادی از فعالین «بنیادکار» صورت گرفته است.

اگر چه ما طی اطلاعیه‌ای سرقت و باج‌خواهی سیاسی با توسل به مباحث کمونیستی را محکوم کردیم، اما محکومیت چنین اعمالی کافی نیست. رشد سنت کمونیستی در جنبش کارگری ایران در گرو کالبد شکافی این تربیت سیاسی توده‌ایسم ایرانی است. سنتی که ابتذال و واژدگی سیاسی، اصلاح‌طلبی و ارتجاع نظری را با لباس کار کارگران و عقب‌ماندگی سیاسی میپوشاند. گذشته از سربه‌نیست کردن یا بستن دهان مخالفان درون تشکیلاتی، گذشته از اسلحه‌کشی بروی همدیگر برای تصرف مقر رادیو و دستیابی به سرمایه سازمانی، گذشته از سنت دیرینه ساخت‌وپاخت با این یا آن دولت برای کسب جواز حضور در سیستم سیاسی سرمایه، سنت کرداری چپ ایران بطور زمختی آزردهنده است. رویه غیرسیاسی رواج شایعه انشعاب وجدایی، نسبت دادن مواضع و مشخصات نادرست به مخالف سیاسی برای قمیز تئوریک و بلوف سیاسی، اتکا به نجوهای درگوشی و گوشه و کنایه سیاسی برای ایجاد اغتشاش فکری و بیگانگی با امانتداری در عرصه اندیشه و نظر وجوه شناخته شده از سنت دیرینه کردار سیاسی گرایشات فکری چپ و راست بورژوازی ایران است. نبود سنت کمونیستی در جنبش

کارگری ایران راه را برای حیات چنین فرهنگ ناپسندی در تکامل نظری آتی جنبش طبقه ما در ایران باز گذاشته است. از همین رو لازم است تا این سنت ناشایست در محافل چپ ایران به بوته نقد و افشاگری کمونیستی سپرده شود.

در سنتی که شعارهای قدیمی‌ترین حزب و بزرگترین سازمان سیاسی آن در دفاع از آدمکشان ارتجاع اسلامی بر درودیوار شهرهای ایران هنوز بجای مانده، اما حاملین آن جشن پر افتخار پنجاهمین سالگرد فعالیت حزبی برگزار میکنند. در سنتی که عدم پای‌بندی به اصول و پرنسیب سیاسی مبدل به یک نرم ارزشی شده، در سنتی که سازمان سیاسی بمثابه ماشین تبلیغات برای شکار آراء «عوام» است، در سنتی که مسابقه جمع کردن پاورقی‌های مطبوعات دستگاه حاکمه و انتشار بی‌وقفه آن با آرم و نشان‌های پر هیاهو نام فعالیت کمونیستی بخود گرفته، در سنتی که بفاصله چند ماه چندین کمیته و نهاد «ملی و بین‌المللی» ساخته و پرداخته شده و بیکباره ناپدید میگردد، در چنین فضای غم‌انگیزی، کار پیگیرانه و متین سیاسی و تلاش برای احیای سنن از دست رفته بدیده بسیاری بیگانه و غریب می‌آید.

در چنین سنتی است که «نیروی» مورد نقد برای تداوم حرکاتی که معلوم نیست سر آن به کجا بند است، بسرعت نام خود و عنوان تشکل‌اش را همانند تابلوی دکه کنار خیابان عوض کرده و حمایت سازمان‌های دوروبرش را نیز با بده بستان کاسبکارانه جلب میکند. در چنین سنتی است که با ۶ ماه تاخیر در انتشار یک نشریه، عده‌ای قائلانق سیاسی تحت عنوان «جمعی از کارگران مهاجر» بخود اجازه میدهند تا همچون سارقین سیاسی بریده‌هایی از مباحث نشریه را به قصد پنهان شدن در پس مواضع کمونیستی، ضمیمه یک اطلاعیه ساخته و با تهدید به «افشای سوابق رفقا و رقبایشان در زندان و بعد از زندان» به باج‌خواهی سیاسی دست زنند. (مراجعه کنید به اطلاعیه «کارگران انترناسیونالیست تحرکات ضدکارگری «بنیاد کار» و «کانون مستقل کارگری» را محکوم میکنند»).

برغم همه ناملایمتی‌ها و برغم همه کاستی‌ها، جویبار جریان انترناسیونالیستی، بعد از گسست طولانی سنت کمونیستی در تاریخ معاصر ایران، روان و شتابان جاری است. آرام از میان سنگلاخ و خاشاک عبور کرده و راه خود را میپیماید. امید ما اینست که با رشد تدریجی جنبش سیاسی کارگری و تکامل این حرکت از جریان فکری به جنبش سیاسی، زمینه بروز چنین وقفه‌ها و ناملایمت‌هایی از میان برود.

بسوی حزب بین‌المللی طبقه کارگر، برای کمونیسم به پیش!

تشکیلات کارگران انترناسیونالیست

آذر ۱۳۸۱